

Wyrok z dnia 19 sierpnia 2009 r.

III UK 14/09

Pojęcie bezskutecznej egzekucji, o której mowa w art. 116 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (jednolity tekst: Dz.U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60 ze zm.) w związku z art. 31 i 32 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585 ze zm.) obejmuje również niezaspokojenie zaległości składkowych w postępowaniu upadłościowym zakończonym likwidacją spółki.

Przewodniczący SSN Kazimierz Jaśkowski, Sędziowie SN: Zbigniew Korzeniowski (sprawozdawca), Andrzej Wróbel.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 sierpnia 2009 r. sprawy z odwołania Krystyny S. i Bogdana W. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych-Oddziału w R. o zapłatę składek, na skutek ich skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 16 października 2008 r. [...]

- I. o d d a l i ł skargę kasacyjną,
- II. nie obciążył skarżących kosztami zastępstwa procesowego strony pozwanej.

U z a s a d n i e

Sąd Apelacyjny w Lublinie wyrokiem z 16 października 2008 r. oddalił apelację Krystyny S. i Bogdana W. od wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu z 12 czerwca 2008 r., oddalającego ich odwołania od decyzji pozwanego z 21 grudnia 2006 r., obciążających ich - na podstawie art. 116 ustawy z 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa w związku z art. 31 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych - odpowiedzialnością za niezapłacone składki przez spółkę z o.o. R. Wytwórnia Chemiczna, w okresie od grudnia 2000 r. do października 2002 r., w łącznej kwocie z odsetkami 226.341,31 zł (w tym: na ubezpieczenia społeczne od lutego 2001 r. do października 2002 r. w kwocie 99.351,41 zł; na ubezpieczenie

zdrowotne od grudnia 2000 r. do października 2002 r. w kwocie 18.915,73 zł; na fundusz pracy i fundusz gwarantowanych świadczeń pracowniczych w kwocie 7.273,17 zł).

Zasadnicze zarzuty skarżących w odwołaniu od decyzji oraz w dalszym postępowaniu wskazywały na brak przesłanek ich odpowiedzialności, gdyż we właściwym czasie zgłosili wniosek o ogłoszenie upadłości spółki, a wcześniej pozwany nie przeprowadził egzekucji z całego majątku spółki, ograniczając się jedynie do zajęcia rachunku bankowego.

Wyroki Sądów oparto na następujących ustaleniach. Spółka z o.o. R. Wytwórnia Chemiczna powstała 4 sierpnia 2000 r. Utworzyli ją byli pracownicy Robotniczej Spółdzielni Pracy „Wytwórnia Chemiczna” w R. Spółdzielnia była w likwidacji i spółka działała pod tym samym adresem. Spółka działalność gospodarczą rozpoczęła 1 września 2000 r. wydzierżawiając cały majątek likwidowanej spółdzielni oraz przejmując dwudziestu jej pracowników. Skarżący tworzyli zarząd spółki. Spółka nie płaciła składek i w maju 2001 r. pozwany skierował egzekucję do jej rachunku bankowego. W październiku 2001 r. spółdzielnia cały swój majątek przekazała spółce (nieruchomość z budynkami o powierzchni 19.543 m², maszyny i urządzenia, materiały i surowce, wyroby gotowe, uprawnienia i znaki towarowe). Spółka miała przejąć także zobowiązania spółdzielni, w tym spłatę kredytów, które istniały i mogły powstać przed wykreśleniem spółdzielni z rejestru. Spółka prowadziła produkcję w niewielkim zakresie. Był okres regresu w produkcji (farb i akcesoriów chemicznych). Wynagrodzenia dla pracowników wypłacano jedynie częściowo. Spółka nie regulowała zobowiązań składkowych względem pozwanego. W październiku 2001 r. pozwany „ponownie skierował składki do egzekucji” i za pośrednictwem urzędu skarbowego zajęto rachunek bankowy spółki, jednak z braku środków egzekucja ta była bezskuteczna. W kwietniu 2002 r. spółka utraciła płynność finansową. Mimo zaprzestania płacenia należności zarząd nie wystąpił z wnioskiem o upadłość spółki z uwagi na brak środków na jego opłatę. Według bilansu na koniec maja 2002 r. pasywa spółki wynosiły 1.649.437,07 zł. W lipcu 2002 r. pozwany ustalił, że spółka nie występuje w ewidencji jak właściciel gruntów, a nieruchomości należą do spółdzielni. Decyzją z 4 września 2002 r. pozwany stwierdził zadłużenie składkowe spółki, a w październiku 2002 r. wystąpił do urzędu skarbowego o wpis zastawu ustawowego do rejestru zastawów skarbowych na majątku spółki. „Formalne przeniesienie własności (nieruchomości spółdzielni na spółkę) nastąpiło 30 sierpnia 2002 r.”. Skarżący jako zarząd złożyli 16

września 2002 r. wniosek o ogłoszenie upadłości spółki, która została ogłoszona 7 października 2002 r. Aktem notarialnym z 22 sierpnia 2003 r. do spółki przystąpiła spółdzielnia wnosząc 4.500 udziałów o wartości 450.000 zł i pokrywając je wkładem niepieniężnym w postaci majątku spółdzielni stanowiącego przedsiębiorstwo. Postanowieniem z 5 stycznia 2006 r. Sąd Rejonowy w Radomiu stwierdził ukończenie postępowania upadłościowego spółki, po którym 20 marca 2006 r. została wykreślona z KRS. W postępowaniu upadłościowym pozwany nie zaspokoił w pełni swoich wierzytelności składkowych uzyskując jedynie 18.866 zł wobec zgłoszonych na łączną kwotę 188.142 zł. Sąd Okręgowy uznał, że wydanie decyzji o odpowiedzialności skarżących na podstawie art. 116 Ordynacji podatkowej poprzedzała bezskuteczność egzekucji składek do spółki, skoro organ rentowy nie został zaspokojony w drodze egzekucji i w postępowaniu upadłościowym. Wobec zakończenia postępowania upadłościowego zbędne było wykazanie bezskuteczności egzekucji wobec całego majątku spółki w innym trybie. Egzekucja z majątku spółki w dacie wydania decyzji o odpowiedzialności skarżących za składki była w całości bezskuteczna. Nie wykazali mienia spółki, z którego egzekucja umożliwiłaby przynajmniej częściowe zaspokojenie zaległości składkowych. Skarżący nie zgłosili wniosku o upadłość we właściwym czasie mając na uwadze interes wierzycieli. Mieli pełną świadomość zadłużenia oraz utraty płynności finansowej (Bogdan W. uznawał, że nastąpiło to już w kwietniu 2002 r., a Krystyna S., że w czerwcu-lipcu 2002 r.). W sierpniu 2002 r. wykazali zadłużenie w kwocie 1.650.000 zł. Sąd miał na uwadze, że skarżący oczekiwali na rejestrację spółki (w lipcu 2002 r.) i akt notarialny - warunkową umowę przeniesienia własności nieruchomości spółdzielni (30 sierpnia 2002 r.), „co umożliwiałoby złożenie wniosku o upadłość w przekonaniu olbrzymiego majątku spółdzielni”. Nie analizowali jednak obciążenia nieruchomości spółdzielni i niezasadnie zaliczali je do majątku spółki (nie była ona ich właścicielem). Odpowiedzialność skarżących za składki była zasadna na podstawie art. 116 Ordynacji podatkowej w związku z art. 31 i 32 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

Sąd Apelacyjny nie zgodził się z zarzutami skarżących, że pozwany nie przeprowadził pełnej egzekucji oraz iż upadłość ogłoszono we właściwym czasie. Stwierdził, że pozwany nie był opieszwały w egzekucji i nie prowadził jej wybiórczo. Zajmował rachunek bankowy spółki. Nie mógł skierować egzekucji do ruchomości ponieważ spółka dzierżawiła je od spółdzielni. Nieruchomość również należała do , a jej przekazanie nastąpiło dopiero 30 sierpnia 2002 r. Zobowiązania spółki wynosiły

1.650.000 zł, a aktywa 1.627.929 zł. Pozwany zasadnie uznał, że spółka nie ma majątku na zaspokojenie należności składkowych. Skarżący mieli świadomość złego stanu finansowego spółki od początku jej działalności, a już z pewnością w okresie sprawozdawczo-wyborczym na koniec 2001 r. Mimo złej sytuacji finansowej nie wystąpiono o zawarcie układu ratalnego albo o restrukturyzację zaległości. Nie zaskarżono również decyzji z 4 września 2002 r. ustalającej odpowiedzialność spółki za składki, co uzasadniało domniemanie faktyczne i prawne o bezskuteczności egzekucji. Nie zostało ona obalona przez wykazanie, że istnieje jakikolwiek majątek podlegający egzekucji. Wniosek o upadłość był spóźniony. Sąd miał tu na uwadze termin z art. 5 § 1 rozporządzenia z 1934 r. Prawo upadłościowe; dwóch tygodni od zaprzestania płacenia długów na zgłoszenie wniosku o upadłość. Stwierdził, że funkcja art. 116 Ordynacji podatkowej polega na ochronie interesów wierzycieli, w szczególności w sytuacji pełnej świadomości dłużnika o jego niewypłacalności. Przesłanki uwolnienia się przez członka zarządu spółki od odpowiedzialności za zobowiązania wymagają podjęcia działań, które zmierzają do likwidacji zadłużenia. Właściwy czas na ogłoszenie upadłości odnosi się do sytuacji, gdy wierzyciele nie otrzymują swoich należności i nie ma perspektyw na ich zaspokojenie, czyli gdy spółka zaprzestaje trwale spłacania długów i zadłużenie jest nadmierne w stosunku do majątku spółki. Skarżący winni ogłosić upadłość już w kwietniu 2002 r., a ostatecznie 1 czerwca 2002 r. (ujemny bilans finansowy). Wystąpienie z takim wnioskiem 16 września 2002 r. było działaniem spóźnionym w rozumieniu art. 116 Ordynacji podatkowej. Członek zarządu nie odpowiada za negatywną kondycję finansową spółki uniemożliwiającą spłatę długów, lecz za własne zaniechanie skierowane na pokrzywdzenie wierzycieli.

Skarga kasacyjna zarzuciła w pierwszej podstawie (art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c.) naruszenie: 1) art. 116 Ordynacji podatkowej, przez błędną wykładnię pojęcia „bezskuteczna egzekucja”, podczas gdy egzekucja przeciwko spółce nie została skierowana do wszystkich składników jej majątku a została ograniczona wyłącznie do zajęcia rachunku bankowego; 2) art. 5 k.c., przez jego niezastosowanie; 3) art. 45 Konstytucji i art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, przez pozbawienie wnioskodawców (skarżących) prawa do sądu. W drugiej podstawie (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.) zarzucono naruszenie: 1) art. 328 § 2, art. 382 w związku z art. 391 i 386 § 1 k.p.c., przez pominięcie w ocenie zebranego materiału dowodowego szeregu istotnych okoliczności, nawet bezspornych między stronami, a w szczególności tego, że: „cały majątek ruchomy Robotniczej Spółdzielni

„Wytwórnia Chemiczna" w R. został w dniu 18 października 2001 r. przekazany przez Likwidatora Spółdzielni do Spółki (protokół przekazania z 18 października 2001 r.). Wartość majątku Spółki wynikająca z bilansu (w którym wartość majątku nieruchomości określona była na 20.632 zł) odbiegała zasadniczo od faktycznej wartości majątku, gdyż nieruchomość ta (o pow. 2 ha położona w centrum miasta zabudowana nowymi halami i budynkiem biurowym) została sprzedana przez Syndyka w okresie dekonstrukcji nieruchomości za kwotę 1.185.000 zł, wskutek czego doszło do ustalenia, nieadekwatnie do rzeczywistości, że w dniu 1 czerwca 2002 r. zobowiązania przekraczały aktywa"; 2) art. 378 § 1 k.p.c., przez nierozpoznanie wszystkich zarzutów apelacji.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazano na istotne zagadnienie prawne, „polegające na dokonaniu wykładni przepisu art. 116 Ordynacji podatkowej przez wyjaśnienie: - czy pod pojęciem „bezskuteczna egzekucja" rozumie się umorzenie postępowania egzekucyjnego w rozumieniu art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. lub art. 59 § 2 ustawy z 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (...) i czy dopuszczalne jest wyprowadzenie wniosku o bezskuteczności egzekucji na podstawie egzekucji prowadzonych przez innych wierzycieli, umorzonych z powodu ogłoszenia upadłości - art. 63 prawa upadłościowego w sytuacji gdy organ rentowy nie złożył wniosku o egzekucję z ruchomości a mógł go złożyć znacznie wcześniej niż inni wierzyciele; - czy pojęcie „bezskuteczna egzekucja" obejmuje także sytuację niezaspokojenia wierzyciela w postępowaniu upadłościowym. Po wtóre wniosek o przyjęcie skargi wskazał na „oczywiste uzasadnienie skargi kasacyjnej".

Skarżący wniesli o zmianę wyroków obu Sądów oraz decyzji pozwanego przez zwolnienie ich z nałożonych obowiązków zapłaty składek, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, w obu sytuacjach z prawem do zwrotu kosztów postępowania od pozwanego.

Na rozprawie pozwany wniósł o oddalenie skargi i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rozpoznanie skargi kasacyjnej nie oznacza ponownego rozpoznania sprawy w zwykłym postępowaniu (kolejnej instancji), lecz sprowadza się do oceny zasadności podstaw i zarzutów kasacyjnych (art. 398¹³ § 1 k.p.c.). W postępowaniu kasacyj-

nym zachodzi związek z ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia i nie jest dopuszczalne powoływanie nowych faktów i dowodów (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Jeżeli zauważy się również, że podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.), to w skardze kasacyjnej zasadnicze znaczenie mają zarzuty naruszenia prawa materialnego (pierwszej podstawy kasacyjnej - art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c.). Zarzuty procesowe (drugiej podstawy kasacyjnej - art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.) mają znaczenie, gdy uwzględniają ograniczenia z art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c. i wykazują, że określone uchybienie procesowe miało istotny wpływ na wynik sprawy.

Najistotniejszy i zarazem uargumentowany jest pierwszy zarzut skargi dotyczący błędnej wykładni i zastosowania art. 116 Ordynacji podatkowej. Skarżącym nie można by odmówić racji w twierdzeniu, że nie jest bezskuteczną egzekucja składek, którą ogranicza się jedynie do rachunku bankowego, natomiast pomija się pozostały majątek dłużnika głównego. Sąd Najwyższy w powiększonym składzie w uchwale z 13 maja 2009 r., I UZP 4/09 (OSNP 2009 nr 23-24, poz. 319) stwierdził, że bezskuteczność egzekucji z majątku spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, o której mowa w art. 116 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (jednolity tekst: Dz.U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60 ze zm.) w związku z art. 31 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2007 r. Nr 11, poz. 74 ze zm.), może być stwierdzona wyłącznie w postępowaniu w sprawie egzekucji należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, poprzedzającym wydanie decyzji o odpowiedzialności członka zarządu spółki za te należności. Podobne stanowisko zajął wcześniej Naczelny Sąd Administracyjny w uchwale z 8 grudnia 2008 r., II FPS 6/08 (ONSA i WSA 2009 nr 2, poz. 19) o treści: 1. stwierdzenie przez organ podatkowy bezskuteczności egzekucji, o której mowa w art. 116 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa, powinno być dokonane po przeprowadzeniu postępowania egzekucyjnego, 2. stwierdzenie bezskuteczności egzekucji ustala się na podstawie każdego prawnie dopuszczalnego dowodu.

Po okresie pewnego dualizmu w orzecznictwie, jak i w doktrynie, co do wykładni pojęcia „bezsutecznej egzekucji” jako przesłanki odpowiedzialności członka zarządu spółki za niezapłacone przez spółkę należności na podstawie art. 116 Ordynacji podatkowej, zaczyna przeważać stanowisko wymagające przeprowadzenia przez wierzyciela egzekucji składek do całego majątku dłużnika głównego i stwierdzenia bezskuteczności egzekucji w postępowaniu egzekucyjnym, jako warunku wy-

dania decyzji o odpowiedzialności członka zarządu za składki. Nie dopuszcza się zatem poprzestania na samodzielnej ocenie wierzyciela, że egzekucja wobec spółki z braku majątku jest bezskuteczna. Innymi słowy skarżący mieliby rację zarzucając brak stwierdzenia bezskutecznej egzekucji w postępowaniu egzekucyjnym, gdyby pozwany decyzją o ich odpowiedzialności za składki wydał przed ogłoszeniem upadłości spółki (7 października 2002 r.), gdyż do tego momentu nie przeprowadził pełnego postępowania egzekucyjnego, w którym stwierdzono by, że egzekucja skierowana do całego majątku spółki okazała się bezskuteczna. Według ustaleń pozwany ograniczał w tym czasie windykację składek zasadniczo tylko do egzekucji z rachunku bankowego. Mimo to skarga nie może jednak zasadnie zarzucać braku bezskutecznej egzekucji, gdyż decyzja o odpowiedzialności skarżących za składki została wydana po ogłoszeniu upadłości spółki i po przeprowadzeniu likwidacji masy upadłości oraz po wykreśleniu spółki z rejestru po zakończeniu postępowania upadłościowego. Przy takim następstwie zdarzeń egzekucja niezaspokojonych należności składkowych w chwili wydania decyzji mogła być już uznana za bezskuteczną. Z wiążących ustaleń faktycznych (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) wynika, że wierzytelności składkowe zgłoszone przez pozwanego w postępowaniu upadłościowym w podziale masy upadłości spółki zostały zaspokojone tylko w około 10 %.

Niezasadnie skarga zarzuca, że w pojęciu bezskutecznej egzekucji nie mieści się również postępowanie upadłościowe spółki. Upadłość jest również egzekucją, którą prowadzi się do całego majątku upadłego dłużnika (masy upadłości) z udziałem jego wierzycieli. Przeprowadzenie upadłości stanowi egzekucję uniwersalną. Z chwilą jej rozpoczęcia indywidualny wierzyciel nie może już wszcząć ani prowadzić odrębnej (samodzielnej) egzekucji. Zaniechanie więc przez pozwanego przeprowadzenia pełnej egzekucji do ogłoszenia upadłości nie stanowi warunku wydania później decyzji o odpowiedzialności członków zarządu za składki niezapłacone przez spółkę. Pozwany może prowadzić egzekucję aż do przedawnienia składek. Warunkiem odpowiedzialności członków zarządu za składki jest stwierdzenie bezskuteczności ich egzekucji przed wydaniem decyzji. Jeżeli więc rozdzielać pojęcia egzekucji i upadłości w art. 116 Ordynacji podatkowej, to z wnioskami innymi niż skarżących, to znaczny nie można twierdzić, że organ rentowy nie prowadził dalej egzekucji skoro zgłosił wierzytelności składkowe do postępowania upadłościowego, a inne postępowanie egzekucyjne nie było możliwe. Pojęcie bezskutecznej egzekucji z art. 116 Ordynacji podatkowej obejmuje więc również niezaspokojenie należności składo-

wych w postępowaniu upadłościowym. Potwierdza to przesłanka wyłączająca odpowiedzialność za składki, polegająca na obowiązku wykazania przez dłużnika (członka zarządu spółki), że we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości lub wszczęto postępowanie zapobiegające upadłości albo że niezgłoszenie wniosku o upadłość nastąpiło nie z jego winy. Analiza właściwego czasu na ogłoszenie upadłości ma już niemałe orzecznictwo wskazujące, że nie jest to moment, gdy sytuacja majątkowa dłużnika wystarcza na zaspokojenie wierzytelności dłużnika uprzywilejowanego tylko w znikomej części. W tej sprawie ustalono i oceniono, że skarżący za późno wystąpili z wnioskiem o upadłość spółki. Ocena tej kwestii wykraczałaby jednak poza konieczność argumentacji, gdyż w skardze kasacyjnej nie ma zarzutu co do tego rozstrzygnięcia zaskarżonego wyroku (art. 398¹³ § 1 k.p.c.). W skardze nie ma również zarzutu o niedopuszczalności wydania decyzji przeciwko członkom zarządu po wykreśleniu upadłej spółki z rejestru. Można więc tylko zaważyć, iż Sąd Najwyższy w uchwale z 4 grudnia 2008 r., II UZP 6/08 (OSNP 2009 nr 7-8, poz. 102) przyjął, że przeniesienie odpowiedzialności za składki na członków zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością jest możliwe także po utracie bytu prawnego przez spółkę wskutek ukończenia postępowania upadłościowego i wykreśleniu tego podmiotu z Krajowego Rejestru Sądowego. Sąd Okręgowy trafnie zauważył, że wobec zakończenia postępowania upadłościowego zbędnym było wykazanie przez organ rentowy bezskuteczności egzekucji wobec całego majątku spółki w innym trybie. Skoro więc upadłość spółki zakończyła się podziałem masy i wykreśleniem spółki z rejestru, to nie można nie stwierdzić, że przed wydaniem decyzji o odpowiedzialności na podstawie art. 116 Ordynacji podatkowej egzekucja niezaspokojonych składek byłaby skuteczna.

Nie są zasadne również dalsze zarzuty skargi. Przepis art. 5 k.c. nie został naruszony przez jego „niezastosowanie”, gdyż wówczas należałoby wpierw przyjąć, że mógł mieć zastosowanie. W zaskarżonym wyroku w ogóle nie rozważano jego zastosowania. Ze sformułowania zarzutu wynika zatem, że przepis ten winien mieć zawsze zastosowanie. Jest to przekonanie błędne, gdyż klauzule generalne z art. 5 k.c. nie mają zastosowania w sprawach ubezpieczeń społecznych, a także w prawie podatkowym, którego rozwiązania o odpowiedzialności za podatki z art. 116 Ordynacji podatkowej stosuje się do odpowiedzialności za składki zgodnie z art. 31 i 32 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

Zarzut naruszenia art. 45 Konstytucji i art. 6 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności „przez pozbawienie wnioskodawców prawa do Sądu” nie został w ogóle uzasadniony, dlatego nie poddaje się kontroli kasacyjnej. Skarga po prostu w żadnym zdaniu nie wyjaśnia na czym miałyby polegać naruszenie tych przepisów w dotychczasowym postępowaniu sądowym.

Wskazano na wstępie, iż zarzuty procesowe skargi mają znaczenie, gdy uchybienie procesowe miało wpływ na wynik sprawy (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.). W odniesieniu do zarzutów skargi nie można tego stwierdzić, nawet gdyby próbować podzielać ocenę skarżących (w przeciwieństwie do ustaleń stanu faktycznego), że doszło do naruszenia art. 328 § 2, art. 382 w związku z art. 391 i 386 § 1 k.p.c., przez pominięcie przekazania w październiku 2001 r. majątku ruchomego likwidowanej spółdzielni do spółki oraz tego że wartość majątku spółki była większa niż przyjęta w bilansie. Postępowanie upadłościowe zweryfikowało znaczenie tych zarzutów i uzasadniało stwierdzenie, że wartość majątku spółki była niewystarczająca, skoro w znikomym tylko stopniu (około 10 %) pokryła wierzytelności składkowe.

Zarzut naruszenia art. 378 § 1 k.p.c. przez nierozpoznanie wszystkich zarzutów apelacji nie jest zasadny, gdyż skarga nie wskazuje osobno, które zarzuty nie zostały rozpatrzone w zaskarżonym wyroku i co najważniejsze, że takie zaniechanie miało wpływ na wynik sprawy.

Z tych motywów orzeczono o oddaleniu skargi, stosownie do art. 398¹⁴ k.p.c. O kosztach orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c.

=====